Den ny Lov af 20de April 1888 om Underholdspligt over for uægte Børn giver Anledning til nogle yderligere Bemærkninger med Hensyn til ovennævnte Æmne. Loven har ikke fulgt de angivne Grundsætninger, og Tilfælde, indtraadte i Praxis, vise klart, at dette er et Fejlgreb.

Det hedder i nævnte Lovs § 3 bl. a.:

„Naar Mandspersoner efterlade sig uægte Børn under 18 Aars Alderen, bliver det fornødne til Dækning af det dem paahvilende Underholdsbidrag at udbetale af Boets Midler paa samme Maade som forfalden Gjæld, saafremt Begjæring herom fremsættes inden Udløbet af Proklama eller, hvis saadant ikke udstedes, inden 6 Maaneder efter Mandens Død. Hvis Barnefaderen efterlader sig Enke eller ægte Børn, finder saadan Udbetaling dog kun Sted til Fordel for de af hans uægte Børn, der ere avlede førend hans sidste Ægteskab, og bliver det at iagttage, at Beløbet, som udredes til det uægte Barns Underhold, ikke overstiger, hvad det som ægte Barn vilde have arvet . . . . . ."

Det bliver ved den gamle Regel, at enhver Moder til et uægte Barn har Ret til Underholdsbidrag af Faderen, selv om hun paa Avlingens Tid vidste, at han var gift, i hvilket sidste Tilfælde hun efter nævnte Grundsætninger ikke burde have Bidrag, nemlig fordi hun vidende har medvirket til et Retsbrud mod Hustruen, og denne meget ofte vil komme til at lide under, at Manden tilpligtes at betale Bidrag til det uægte Barn. Imedens derimod tidligere en Faders Pligt til at yde Moderen til hans uægte Barn Bidrag indtil det Tidspunkt, da det efter vor Lovgivning maa antages at kunne ernære sig selv, var en Pligt, der ophørte med hans Død, og ikke en Gjældspligt, der maatte fyldestgjøres ogsaa af hans Bo, saa har Loven nu erkjendt Forsørgelsespligten som til en vis Grad ligestillet med andre Gjældskrav. At dette er rigtigt, er klart og burde have en ganske anderledes vid Anvendelse i vor Lovgivning. *) Dog

*) Et Barns Forsørgelse og Opdragelse indtil det Tidspunkt, da det kan ernære sig selv, burde paahvile enhver Fader og Moder som et Gjældskrav. Det gjør den ikke. Saa længe Forældrene leve, ere disse vel pligtige at forsørge umyndige Børn, men Pligten paahviler ikke den efterladte Formue. Naar Forældrene dø, fordeles Arven, efter at Gjælden er betalt, mellem Arvingerne uden Hensyntagen til, at der bliver nok til at fuldende umyndige Børns Opdragelse. Lad os for Exempel sætte, at der efterlades en voxen Søn, der kan er-